

καὶ μόνου: Πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν ἐπεσκηπτόμην τὰς φυλακὰς τοῦ Λονδίνου μετὰ συμπολίτου, ἀσχολουμένου εἰς τὰ τῆς βελτίωσης τῶν ποινικῶν ἡμῶν καταστημάτων. Διερχόμενος τὰς ὑπαίθρους αὐλὰς καὶ τὰ ἐργαστήρια, ὅπου μετὰ τσαούτης εὐταξίας καὶ ἡσυχίας ἤσκουοντο ἢ ἐργάζοντο οἱ κατὰδικοι, ἠρώτησα τὸν ὁδηγούντα ἡμᾶς ὑπάλληλον, εἴαν παρεῖχε πολλὰς δυσκολίας ἢ ἐφαρμογὴ τῆς πειθαρχίας ἐντὸς τοῦ πλήθους ἐκείνου τῶν φιλακισμένων.— "Ἄλλοτε ναί, ἀπεκρίθη ὁ ὑπάλληλος, σήμερον ὁμῶς ὄχι.—Πόθεν τοῦτο; Εἰς τί ὀφείλεται ἡ ἐπελθοῦσα εὐάρεστος μεταβολή;—Εἰς τὴν ἐπέκτασιν καὶ τὴν βελτίωσιν τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως.

Εἰς τὴν ἐπέκτασιν καὶ τὴν βελτίωσιν τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως! Ἡ ἀπόκρισις μοι ἐπροξένησε βαθεῖαν ἐντύπωσιν. Ἰδοὺ εἰς ὅποια παραδείγματα πρέπει ν' ἀποβλέπωμεν! Ὅταν τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ἡμῶν συστήματος γίνωσι καταφανῆ ἕως εἰς τὰ βάθη τῶν φυλακῶν, ὅταν τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἐν Ἑλλάδι παύσῃ νὰ θεωρῇται καὶ νὰ χαρακτηρίζεται ὡς μικρὸν ὑπουργεῖον, τότε δὲν θὰ γίνεται πλέον λόγος ἐνώπιον τοιοῦτου ἀκροατηρίου περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ γενικευθῇ καὶ παρ' ἡμῖν ἡ ἐξίς τοῦ ἀναγινώσκειν.

Δ. ΒΙΚΕΛΛΕΣ.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ ΤΖΙΑΦΙΑ

Διήγημα Γεωργίας Ἑλλιοτ.

Μετάφρασις Ἀριστοτέλους Π. Κουρτίδου.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ζ'.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ μὲς Ἑσχερ προσηνέχθη λίαν ἀλαζονικῶς. Θυέλλα ἐπέκειτο. Ὁ λοχαγὸς Οὐεϊμπράου ἐφάνη ἡκιστα ταραχθεὶς. ἀπεφάσισε δὲ ν' ἀψηφίσῃ τὴν ὀργὴν τῆς μνηστῆς του φιλοφρονέστερος δεικνύμενος πρὸς τὴν Αἰκατερίναν. Ὁ Τζίφιλ προσεκάλεσεν αὐτὴν νὰ παίξωσι *dáman*, ἐν ᾧ ἡ λαίδη Ἑσχερ ἔπαιζε *πικέτον* μετὰ τοῦ σὶρ Χριστοφόρου, καὶ ἡ μὲς Ἑσχερ συνδιελέγετο μετὰ τῆς λαίδης Σέβερελ. Ὁ Ἀντώνιος ἀφεθείς εἰς διαθεσιμότητα, προσελθὼν ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς καθέδρας τῆς Αἰκατερίνης, ὅπως παρακολουθῇ τὸ παίγνιον. Ἡ νεάνις δυσφοροῦσα ἐκ τῶν πρῶινῶν ἀναμνήσεων, ἐγένετο περιπόρφυρος καὶ εἶπεν αὐτῷ τέλος μετ' ἀνυπομονησίας ὅτι τὸν παρεκάλει ν' ἀπομακρυνθῇ.

Ταῦτα συνέβησαν ὑπὸ τὰ βλέμματα τῆς μὲς

Ἑσχερ. Εἶδε τὴν Αἰκατερίναν ἐρυθριῶσαν ἐν ᾧ ἔλεγε λέξεις τινὰς πρὸς τὸν λοχαγόν, ὅστις ἀπεμακρύνθη ἄμέσως. Καὶ ἄλλον τινὰ δὲν διέλαθε τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο, βεβαιωθέντα προσέτι ὅτι ἡ μὲς Ἑσχερ παρετήρει τὰ συμβαίνοντα. Οὗτος ἦτο ὁ Τζίφιλ, ὅστις ἠσθάνθη ἐπαυξάνουσαν τὴν περὶ τῆς Αἰκατερίνης ἀνησυχίαν του.

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν, εἰ καὶ ἡ αἰθρία ἦτο θαυμασία, ἡ μὲς Ἑσχερ ἠρνήθη νὰ ἐξέλθῃ ἐφιππος, ἡ δὲ λαίδη Σέβερελ ἰδοῦσα ὅτι νέφος τι ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν μεμνηστευμένων, ἐφρόντισε νὰ μείνωσι μόνοι ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ἡ μὲς Ἑσχερ, ἐπὶ τοῦ κλισμοῦ καθημένη, ἐνησχολεῖτο εἰς χειροτέχνημά τι μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος. Ὁ Οὐεϊμπράου ἐκάθητο ἀπέναντι κρατῶν ἐφημερίδα, ἣν ἀνεγίνωσκε μετὰ προσπεποιημένης προσοχῆς, μὴ θέλων νὰ φανῇ ὅτι ἀνησυχεῖ τὸ παράπαν ἐκ τῆς περιφρονητικῆς σιωπῆς τῆς μνηστῆς του. Τέλος ἀφῆκε τὴν ἐφημερίδα· ἡ μὲς Ἑσχερ τῷ εἶπε τότε·

—Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχετε μεγάλην οἰκειότητα μὲ τὴν μὲς Σάρτη.

—Μὲ τὴν Τίναν; ὦ, ναί. Ἐδῶ τὴν εἶχαμεν χαϊδεμένην. Ἡμεθα ὡσὰν ἀδελφὴ καὶ ἀδελφός.

—Αἱ ἀδελφαὶ δὲν κοκκινίζουν ὅταν οἱ ἀδελφοὶ των πλησιάζουν εἰς αὐτάς.

—Αὐτὴ κοκκινίζει; Ποτέ μου δὲν τὸ παρετήρησα. Εἶνε πολὺ δειλὴ κόρη.

—Θὰ ἐκάμαντε καλλίτερα ἂν δὲν εἴσθε τόσοσιν ὑποκριτῆς, λοχαγὲ Οὐεϊμπράου. Εἶμαι βεβαία ὅτι καὶ συνέβη μεταξύ σας. Ἡ μὲς Σάρτη ποτέ δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ σας ὁμιλήσῃ μὲ τόσῃν θρασύτητι ὅπως χθὲς τὴν ἐσπέραν, ἂν δὲν τῇ εἶχατε δώσῃ τὸ δικαίωμα νὰ σας μεταχειρίζεται μὲ τοιοῦτον τρόπον.

—Ἀγαπήτῃ μου Βεατρίκῃ, σὰς παρακαλῶ νὰ εἴσθε λογική· σας φαίνεται πιθανόν ὅτι ἐσκέφθην ποτὲ νὰ κάμω ἔρωτα μὲ τὴν μικρὰν Τίναν; Ἐχει τίποτε τὸ ὅποιον νὰ ἐλκύσῃ τὴν ἀγάπην; Εἶνε παιδί περισσύτερον παρὰ γυνή. Μὲ αὐτὴν δικαιούται κανεὶς νὰ φέρεται ὅπως μὲ μικρὸ κορίτσι, τὸ ὅποιον εἰμπορεῖ νὰ θωπεύῃ καὶ μὲ τὸ ὅποιον εἰμπορεῖ νὰ παίξῃ.

—Σὰς παρακαλῶ εἰπέτε μοι τί ἐπαίξετε χθὲς τὸ πρωὶ μαζί της ὅταν ἐμβῆκα ἐδῶ; Τὰ μάγουλά της ἦσαν κατακόκκινα καὶ τὰ χέρια της ἔτρεμαν.

—Χθὲς τὸ πρωὶ; ὦ! τὸ ἐνθυμοῦμαι. Εἰξέυρετε ὅτι ἀδιακόπως τὴν ἐνοχλῶ διὰ τὸν Τζίφιλ, ὁ ὁποῖος εἶνε εἰς τὰ γερά ἐρωτοκτυπημένους μαζί της· καὶ ἡ Τίνα δυσχεστεῖται διὰ τοῦτο, ἴσως διότι καὶ αὐτὴ τὸν ἀγαπᾷ. Γνωρίζονται πολὺ πρὶν ἐγὼ ἔλθω ἐδῶ καὶ ἔπαιζαν μαζί, ὁ δὲ σὶρ Χριστοφόρος τὸ ἔβαλεν ἀπόφασιν νὰ τοὺς ὑπνῷδρῇ.

—Λοχαγὲ Οὐεϊμπράου, δὲν εἴσθε εἰλικρινής.

Τὸ κοκκίνισμα τῆς μὲς Σάρτη, χθές τὴν ἐσπέραν, ὅταν ἐστηρίξεσθε εἰς τὴν καθέκλαν της, δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν Τζίλιφιλ. Καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ εἰπῆτε τὴν ἀλήθειαν. "Ἄν δὲν ἀπεφασίσατε ἀκόμη καθ' ὁλοκληρίαν, δὲν ἐννοῶ νὰ σὰς ἐκδιᾶσω. Εἰμαι πρόθυμος νὰ παρχωρῶσω τὴν θέσιν μου εἰς τὰ ἔξοχα θέληγητρα τῆς μὲς Σάρτη. Σὰς λέγω ἐπισήμως, ὅτι ὡς πρὸς ἐμέ, εἰσθε ἐντελῶς ἐλεύθερος. Δὲν θέλω ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ τὴν ἀγάπην ἀνθρώπου, ὅστις μὲ τὴν δολιότητά του παραβαίνει τὸ σέβας τὸ ὁποῖον μοῦ ὀφείλει.

Ταῦτα εἰποῦσα ἡ μὲς "Εσχερ ἀνηγέρθη, καὶ ἡτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλ' ὁ λοχαγὸς Οὐεϊμπράου ἔστη ἐνώπιον αὐτῆς καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρά της.

— Ἀγαπητή μου, ἀγαπητή μου Βεατρίκη, μὴ με κρίνετε καὶ μὲ καταδικάζετε μὲ τόσῃ σπουδῇ. Καθίσατε, σὰς παρακαλῶ, προσεῖπε δι' ἱκετικῆς φωνῆς, λαβὼν τὰς δύο χεῖράς της καὶ ὀδηγήσας αὐτὴν αὖθις εἰς τὸν κλισμόν, ἔνθα παρεκάθισεν αὐτῇ. Ἡ μὲς "Εσχερ δὲν ἀντέστη εἰς τὸ θωπευτικὸν τοῦτο βίαιον κίνημα ἀλλὰ διετῆρσεν ἔκφρασιν ψυχρὰν καὶ ἀλαζονικὴν.

— Δὲν ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, Βεατρίκη; δὲν μὲ πιστεύετε ἂν καὶ ὑπάρχουν πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω;

— Ὁ τίμιος ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ εὕρσκειται εἰς θέσιν τὴν ὁποῖαν νὰ μὴ δύναται νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὴν γυναῖκα τὴν ὁποῖαν ζητεῖ νὰ συζευχῇ. Δὲν πρέπει ν' ἀπαιτῇ παρ' αὐτῆς νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἐνεργεῖ τὸ ἀρμόζον· ἀλλὰ νὰ τῇ ἀποδεικνύῃ τοῦτο ἐμπράκτως. Ἀφήσατέ με νὰ ἐξέλθω, κύριε.

Ἡθῆλῃσε νὰ ἐγερθῇ ἀλλ' ὁ λοχαγὸς περιέβαλε τὴν ὀσφύν της διὰ τοῦ βραχίονός του καὶ ἐκράτησεν αὐτήν.

— "Ω! ἀγαπητή μου Βεατρίκη, εἶπε, δὲν εἰμπορεῖτε νὰ ἐννοήσετε ὅτι ὑπάρχουν πράγματα τὰ ὁποῖα ὁ ἀνὴρ δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ λέγῃ, μυστικὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ φυλάττῃ διότι ἀποβλέπουν καὶ ἄλλους πλὴν τοῦ ἑαυτοῦ του; Εἰμπορεῖτε νὰ μ' ἐρωτήσετε δι' ὅ,τι μὲ ἀφορᾷ, ἀλλὰ μὴ μοῦ ζητεῖτε τὰ μυστικὰ τῶν ἄλλων. Δὲν μ' ἐννοεῖτε;

— "Ω, ναί, εἶπε περιφρονητικῶς ἡ μὲς "Εσχερ, ἐννοῶ. Ἀμα ἐρωτολογεῖτε μίαν γυναῖκα, αὐτῆς τὸ μυστικὸν προσπαθεῖτε νὰ φυλάξετε. Εἶνε γελοῖον νὰ ὁμιλῆτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, λοχαγὲ Οὐεϊμπράου. Εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι μετὰ ζῦ σας καὶ τῆς μὲς Σάρτη ὑπάρχει τι περισσύτερον ἀπλῆς φιλίας. Ἀφ' οὗ δὲν δύνασθε νὰ ἐξηγηθῇτε, δὲν ἔχομεν πλέον τίποτε νὰ εἴπωμεν ἀναμεταξύ μας.

— Μὰ τὴν τιμὴν μου, Βεατρίκη, θὰ μὲ κάμετε νὰ παραφρονήσω. Εἶνε δυνατόν εἰς νέος νὰ

ἐμποδίσῃ μίαν νέαν νὰ τὸν ἀγαπήσῃ; Αὐτὰ τὰ πράγματα συμβαίνουν καθ' ἡμέραν· ἀλλ' οἱ ἄνδρες δὲν ὁμιλοῦν. Αἱ κλίσεις αὐταὶ ἀναπτύσσονται ἄνευ ἀφορμῆς, πρὸ πάντων ὅταν μία κόρη βλέπῃ ὀλίγον κόσμον· διαλύονται ὅταν δὲν δίδεται εἰς αὐτὰς ἐνθάρρυνσις. "Ἄν μὲ ἀγαπᾶτε, δὲν θὰ ἐκπλήττεσθε διότι καὶ ἄλλοι μὲ ἡγάπησαν.

— Θέλετε νὰ εἰπῆτε λοιπὸν ὅτι ἡ μὲς Σάρτη σὰς ἀγαπᾷ, ἐν ᾧ σεῖς οὔτε ἀφορμὴν οὔτε ἐνθάρρυνσιν ἐδώκατε εἰς τὸ αἶσθημά της;

— Μὴ μὲ ἀναγκάζετε νὰ λέγω τοιοῦτους λόγους, Βεατρίκη μου. Ἀρκεῖ νὰ εἰξεύρετε ὅτι σὰς ἀγαπῶ, ὅτι εἰμαι καθ' ὁλοκληρίαν ἰδικός σας. Εἰσθε σκληρὰ βασίλισσα, διότι εἰσθε βεβαία ὅτι καμμία δὲν δύναται νὰ βασιλεύσῃ, ὅπου ἔχετε σεῖς τὸν θρόνον σας. Μὲ βασανίζετε διὰ νὰ ἀποδείξετε ποῖαν δύναμιν ἔχετε ἐπ' ἐμοῦ. Ἀλλὰ μὴ φαίνεσθε παρὰ πολὺ σκληρά, διότι ἔχω, ὅπως λέγουν, ἄλλο πάθος εἰς τὴν καρδίαν πλὴν τοῦ ἔρωτός μου· καὶ αἱ σκηναὶ αὐταὶ μοῦ ἐπιφέρουν φοβεροὺς παλμούς.

— Μοῦ χρειάζεται μία ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, εἶπεν ἡ μὲς "Εσχερ πρᾶυνθεῖσα ὀλίγον· δὲν ἡγαπήσατε διόλου τὴν μὲς Σάρτη; Δὲν μ' ἐνδιαφέρουν διόλου τὰ αἰσθηματά της, ἀλλ' ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ γνωρίζω τὰ ἰδικὰ σας.

— Ἀγαπῶ πολὺ τὴν Τίναν· ποῖος εἰμπορεῖ νὰ μὴ ἀγαπᾷ μίαν κόρην τὸσον ἀπλὴν καὶ τὸσον καλὴν; Ἀλλ' ὅσον δι' ἔρωτα ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. Μόνον ἀδελφικὴν στοργὴν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ αἰσθανθῇ διὰ κόρην ὡς τὴν Τίναν· ἄλλη δύναται νὰ ἐμπνέῃ ἔρωτα.

Αἱ τελευταῖαι αὐταὶ λέξεις ἐπεβεβαιώθησαν διὰ βλέμματος πλήρους ἔρωτος καὶ φιλήματος, ἐπὶ τῆς χειρὸς ἣν ἐκράτει ὁ λοχαγὸς Οὐεϊμπράου. Ἡ μὲς "Εσχερ ἠττήθη. Ἦτο ἡμιστὰ πιθανόν, πρᾶγματι, ὁ Ἀντώνιος ν' ἀγαπᾷ τὴν ἀσημαντον ἐκείνην κόρην, πιθανώτατον δὲ τοῦναντίον νὰ λατρεύῃ τὴν μὲς "Εσχερ. Ἐπὶ τέλους δὲν ἦτο διόλου δυσάρεστον ν' ἀγαπῶσι καὶ ἄλλαι γυναῖκες τὸν ὠραῖον μνηστῆρά της· ἦτο τὸσον ἐξάρετον ὄν! Ἡ δυστυχὴς μὲς Σάρτη! Μπᾶ! ἐπὶ τέλους θὰ παρηγορηθῇ.

Ὁ λοχαγὸς Οὐεϊμπράου ἐννόησεν ὅτι ἐνίκησε.

— Ἀγγελέ μου, ἐξηκολούθησε, ἄς μὴ κάμωμεν πλέον λόγον περὶ δυσαρέστων πραγμάτων. Φυλάξετε τὸ μυστικὸν τῆς Τίνας, καὶ χάριν ἐμοῦ, σὰς παρακαλῶ νὰ φανῆτε καλὴ πρὸς αὐτήν. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσθε; Ἐρχεσθε νὰ περιπατήσωμεν τώρα; Ἰδέτε τί ὠραία ἡμέρα δι' ἐκδρομὴν. Ἐχω μεγάλην ἀνάγκην ἀέρος. Δόσατε μοι ἐν φίλημα συγγνώμης καὶ εἰπέτε μοι ὅτι δέχεσθε.

Ἡ μίς Ἐσχερ συνήνεσεν εἰς ἀμφοτέρω τὰ αἰτήματα καὶ ἀπῆλθεν ὅπως φορέσῃ τὴν ἱππευτικὴν στολὴν τῆς, ἐν ᾗ ὁ μνηστήρ αὐτῆς διηυθύνετο πρὸς τὸ ἵπποστάσιον.

Η'.

Ὁ Τζίλιφιλ ἠσθάνετο μέγα βάρος ἐν τῇ καρδίᾳ του· ἀνέμεινε τὴν στιγμὴν καθ' ἣν αἱ δύο κυρίαι, ἐξελθοῦσαι ἐφ' ἀμάξης ἀφῆκαν μόνην ἐν τῇ αἰθούσῃ τὴν Αἰκατερίναν, καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν.

— Ἐμπρός! εἶπε φωνὴ σοβαρὰ καὶ γλυκεῖα, ἣς οἱ τόνοι ἐνεποιοῦν εἰς αὐτὸν πάντοτε οἶον θέλητρον ἀναθρόσκον ὕδωρ εἰς τὸν διψαλὸν διαβάτην.

Εἰσελθὼν εὗρε τὴν Αἰκατερίναν ὀρθὴν καὶ τεταραγμένην πῶς, ὡς καταφωραθεῖσαν ἐν ὄνειροπολήσει. Ἀνεκουφίσθη ἰδοῦσα τὸν Μαίηναρδ, ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν δυσηρεστήθη διότι ἦλθε νὰ ἐνοχλήσῃ αὐτήν.

— Σεῖς εἰσθε Μαίηναρδ! Τὴν λαίδην Σέβερελ ζητεῖτε;

— Ὅχι, Αἰκατερίνα, ἀπεκρίθη σοβαρῶς οὗτος· σὰς ζητῶ. Ἐχῶ κἄτι ἰδιαίτερον νὰ σὰς εἴπω. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ καθίσω πλησίον σας;

— Ναί, ἀγαπητέ μου ἐφημέριε, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, καθημένη ὡς κεκοπιακυῖα. Τί συμβαίνει;

Ὁ Τζίλιφιλ ἐκάθισε ἀπέναντι αὐτῆς.

— Ἐλπίζω Αἰκατερίνα, εἶπε, ὅτι δὲν θὰ δυσανεστῇτε δι' ὅσα θὰ σὰς εἴπω. Ἡ ἀληθὴς μου στοργὴ καὶ ἡ ἀνησυχία μου διὰ σὰς μὲ ἀναγκάζουν νὰ ὁμιλήσω. Εἰξεύρετε ὅτι δι' ἐμέ εἰσθε κἄτι περισσότερο παρὰ ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος· ἀλλὰ δὲν θὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ αἰσθήματος τὸ ὁποῖον δὲν δύνασθε νὰ συμμερισθῇτε. Σὰς ὁμιλῶ ὡς ἀδελφός, ὡς ὁ παλαιὸς Μαίηναρδ, ὡς ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος σὰς ἐμάλωνε πρὸ δέκα ἐτῶν ὅτε ἐμπερδεύατε τὴν ὁρμιάν σας. Σὰς βεβαιῶ ὅτι οὐδὲν ἐγωιστικὸν ἐλατῆριον μὲ κινεῖ νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα σὰς προξενοῦν λύπην.

— Ὅχι, εἰξεύρω ὅτι εἰσθε πολὺ καλός, εἶπεν ἀφρημένη ἡ Αἰκατερίνα.

— Ἐξ ὅσων εἶδα χθές, ἐξηκολούθησεν ὁ Τζίλιφιλ διατάζων καὶ ὑπερυθιῶν, φοβοῦμαι, συγχωρήσατέ με ἂν ἀπατώμαι, Αἰκατερίνα, ὅτι ὁ λοχαγὸς Οὐεϊμπράου παίζει ἀκόμη μὲ τὰ αἰσθημάτων σας καὶ ὅτι δὲν φέρεται πρὸς σὰς ὅπως ἔπρεπε νὰ φέρεται ἄνθρωπος ἀναφανδὸν πλέον δεδηλωμένος ὡς μνηστήρ ἄλλης γυναικός.

— Τί ἐννοεῖτε, Μαίηναρδ; εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀστράπτοντας ἐξ ὀργῆς. Θέλετε νὰ εἰπῇτε ὅτι τὸν ἐπιτρέπω νὰ ἐρωτω-

λογῇ μαζί μου; Ποῖον ἐνδόσιμον ἔχετε πρὸς τοῦτο, τί εἶδατε χθές;

— Μὴ δυσανεστῇτε, Αἰκατερίνα, σεῖς δὲν πταίετε διόλου. Ὑποθέτω μόνον ὅτι ὁ ἀσυνείδητος αὐτὸς φαντασμένος ὑποθάλλει εἰς τὴν καρδίαν σας αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον τὴν ἰδικὴν σας ψυχικὴν γαλήνην ταραττοῦσι, ἀλλὰ δύνανται νὰ ἔχωσι καὶ λίαν δυσαρέστους συνεπείας δι' ἄλλους. Ὁρεῖλω νὰ σὰς εἰδοποιήσω ὅτι ἡ μίς Ἐσχερ ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοικτούς ἐπὶ τῶν συμβαινόντων μεταξὺ ὑμῶν καὶ τοῦ λοχαγοῦ, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι σὰς ζηλοτυπεῖ. Σὰς παρακαλῶ, καταβάλετε πᾶσαν προσπάθειαν, Αἰκατερίνα, ὅπως φέρεσθε πρὸς αὐτὴν μὲ φιλοφροσύνην καὶ ἀδιαφορίαν. Τώρα βεβαίως θὰ ὁμολογῇτε ὅτι δὲν εἶνε ἄξιος τῆς ἀγάπης τὴν ὁποῖαν ἐδείξατε πρὸς αὐτόν. Περισσότερον ἀνησυχεῖ δι' ἓνα σφυγμὸν τῶν ἀρτηριῶν του κἄπως ταχύτερον, παρὰ δι' ὅλην τὴν λύπην τῆς ὁποίας δύναται νὰ σὰς γείνη αἴτιος.

— Δὲν πρέπει νὰ ὁμιλῇτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, Μαίηναρδ, εἶπεν ὀργίλως ἡ Αἰκατερίνα. Δὲν εἶνε ὁποῖος τὸν νομίζετε. Εἶχε συμπάθειαν πρὸς ἐμέ· μὲ ἠγάπα· ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ ὅ,τι ἐπεθύμει ὁ θεὸς του.

— Βεβαίως· πάντοτε ἐνεκα εὐγενῶν αἰτίων κάμνει ὅ,τι τῷ συμφέρει.

Ὁ Τζίλιφιλ ἐδίστασε. Ἐνόησεν ὅτι τὴν ἐξώργιζε καὶ ὅτι ἡστόχει οὕτω τοῦ σκοποῦ του. Ἐξηκολούθησε λοιπὸν δι' ἡρέμου καὶ θωπευτικοῦ τόνου.

— Δὲν θὰ εἴπω τίποτε περισσότερο, Αἰκατερίνα. Ἀλλ' εἴτε σὰς ἀγαπᾷ εἴτε ὄχι, ἡ ἐνεστῶσα θέσις του πρὸς τὴν μίς Ἐσχερ εἶνε τοιαύτη, ὥστε ὁ ἔρωσ τὸν ὁποῖον θὰ ἠσθάνεσθε δι' αὐτὸν θὰ ἐπέφερε δυστύχημα χωρὶς ἄλλο. Βεβαίως δὲν περιμένω ἀπὸ σὰς ὅτι θὰ παύσετε νὰ τὸν ἀγαπᾶτε εὐθὺς ἀμέσως. Μόνον ὁ καιρὸς, ἡ ἀπουσία, καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ πράξητε τὸ πρέπον θὰ δυνηθῶσι νὰ σὰς δηγήσωσιν εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο. Ἄν ἤμην βέβαιος ὅτι ὁ σὶρ Χριστοφόρος καὶ ἡ λαίδη Σέβερελ δὲν ἐμελλον νὰ δυσανεστῇθωσι καὶ νὰ ἐκπλαγῶσι ἂν ἐδεικνύετε τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀναχωρήσετε ἐκ τῆς οἰκίας τὴν στιγμὴν ταύτην, θὰ σὰς παρεκάλουν νὰ ὑπάγητε νὰ ἐπισκεφθῇτε τὴν ἀδελφὴν μου. Αὐτὴ καὶ ὁ σύζυγός της εἶνε ἀγαθοὶ ἄνθρωποι καὶ ἡ οἰκία των θὰ εἶνε ἰδικὴ σας. Δὲν σὰς συμβουλεύω νὰ πράξετε τοῦτο χωρὶς νὰ εὗρετε πειστικὴν τινα δικαιολογίαν, διότι ὑπὲρ πᾶν ἄλλο πρέπει νὰ φοβώμεθα μὴ γεννηθῇ ἐν τῷ πνεύματι τοῦ σὶρ Χριστοφόρου ὑπόνοιά τις περὶ τῶν συμβαινόντων ἢ περὶ τῶν αἰσθημάτων σας. Νομίζω ὅτι καὶ σεῖς συμμερίζεσθε τὴν γνώμην μου.

Ὁ Τζίλιφιλ καὶ πάλιν κατέπαυσε τὸν λόγον

ἀλλ' ἡ Αἰκατερίνα δὲν ἀπεκρίθη. Παρετῆρει πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπληροῦντο δακρύων. Ὁ Μαΐνναρδ ἀνηγέρθη καὶ χωρήσας μικρὸν πρὸς αὐτήν, τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, Αἰκατερίνα, διότι παρεμβάινω εἰς τὰ αἰσθήματά σας. Ἐφοβούμην τόσον πολὺ μήπως δὲν ἐννοήσητε πόσον σὰς ἐπέβλεπεν ἡ μίς Ἐσχερ!... Ἐνθυμηθῆτε σὰς παρκαλῶ ὅτι ἡ γαλήνη ὅλης τῆς οἰκογενείας ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ κράτους, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχετε ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας. Ἀλλ' εἰπέτε ὅτι μὲ συχωρεῖτε πρὶν ἀναχωρήσω.

— Καλέ μου Μαΐνναρδ, εἶπε τείνασα τὴν μικρὰν τῆς χεῖρα καὶ λαβοῦσα δύο τῶν δακτύλων τοῦ οὖς ἔθλιψε, ἐν ᾧ τὰ δάκρυα αὐτῆς ἔρρεον· φαίνομαι κακὴ πρὸς σὰς· ἀλλ' ἡ καρδιά μου συντρίβεται· δὲν εἰζεύρω τί κάμνω. Χαίρετε!

Ὁ Μαΐνναρδ ἡσπάσατο τὴν μικρὰν χεῖρα καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

— Ὁ ἀχρεῖος! ἐπιθύρισε κλείων τὴν θύραν. Ἄν δὲν ἦτο ὁ σὶρ Χριστοφόρος, θὰ τὸν συνέτριβα καὶ θὰ τὸν ἔκαμνα πολτὸν διὰ νὰ δηλητηριάσω τοὺς ὁμοίους του.

Θ'.

Ὁ λοχαγὸς Οὐεῖμπράου ἐπανελθὼν ἐκ μαηκροῦ μετὰ τῆς μίς Ἐσχερ περιπάτου, ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐκάθισεν πρὸ τοῦ κατόπτρου καταβεβλημένος. Ἡ ἐνοπτρισθεῖσα θελκτικὴ μορφή ἦτο βεβαίως ὥχρωτέρα ἢ τὸ σύνθηες καὶ ἡδύνατο νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀνησυχίαν μεθ' ἧς ἔψαυσε κατ' ἀρχὰς τὸν σφυγμόν του καὶ ἔθηκεν εἶτα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του.

— Ὁχληροτέρα θέσις δι' ἓνα ἄνδρα δὲν ὑπάρχει, διανοεῖτο, τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἔχων ἐπὶ τοῦ κατόπτρου, ὑπτιάσας καὶ σταυρώσας τὰς χεῖρας ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς του· εὐρίσκομαι μετὰξὺ δύο γυναικῶν ζηλοτύπων, ἐτοίμων νὰ πάρουν φωτιά ὡσὰν βροκανίδια! Καὶ ἡ ὑγεία μου νὰ εἶνε εἰς τοιαύτην κατάστασιν! Καθόλου δὲν θὰ δυσηρεστούμην ἂν τὰ ἄφρινα ὅλα εἰς τὴν μέσην καὶ ἂν ἐφευγα εἰς κανὲν μέρος ὅπου νὰ ζήσω ἡσυχος, καὶ ὅπου νὰ μὴν ὑπάρχουν γυναῖκες, ἢ καὶ νὰ εἶνε κοιμισμένα ὥστε νὰ μὴ ζηλοτυποῦν. Ἀλλὰ δυστυχῶς εἰμαι ἐδῶ, ἡναγκασμένος νὰ κάμνω ὅ,τι δὲν μοὶ ἀρέσκει· καὶ ὅλη μου ἡ διασκέδασις ἀπ' αὐτὴν τὴν ἱστορίαν συνίσταται εἰς τὸ νὰ ὑποφέρω τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν των καὶ τὸ δηλητηριεῖον τῆς γλώσσης των. Ἄν ἡ Βεατρίκη καταληφθῇ καὶ πάλιν ἀπὸ ὁρμὴν ζηλοτυπίας, τὸ ὁποῖον εἶνε πιθανώτατον, καὶ ἡ Τίνα δὲν κατορθώσῃ νὰ κρατηθῇ, τὸ ὁποῖον

ἐπίσης εἶνε πιθανώτατον, θὰ ἐκραγῇ νέα καταιγίς. Πᾶν δὲ ἐμπόδιον εἰς τὸν γάμον τοῦτον· πρὸ πάντων τοιοῦτου εἶδους ἐμπόδιον, θὰ εἶνε σκληρὸν τραῦμα κατὰ τοῦ δυστυχοῦς μου θεῖου. Δὲν ἤθελα κατ' οὐδένα τρόπον νὰ τὸν ἴδω λυπημένον. Οἱ ἄνδρες ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ ὑπανδρεύωνται, καὶ δὲν ἡδυνάμην νὰ κάμω καλλιτέραν ἐκλογὴν ἀπὸ τὴν Βεατρίκην. Εἶνε ὡραιότατη καὶ μοῦ ἀρέσει πολὺ· ἄλλως, ἀφ' οὗ ἔχω ἀπόφασιν νὰ τὴν ἀφήσω ἐλευθέραν νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει, ὁ χαρακτήρ τῆς ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει· θὰ ἐπρωτίμων νὰ εἶχε τελειώσῃ ὁ γάμος, διότι ὅλη αὐτὴ ἡ ταραχὴ μὲ βλάπτει· αὐτὰς τὰς ἡμέρας δὲν εἰμαι τόσον καλά. Ἡ σκηνὴ διὰ τὴν Τίναν μὲ κατετάραξε. Ἡ καυμένη ἡ Τίνα! Τί ἀθῶον πλάσμα νὰ μοῦ παραδώσῃ τοιουτοτρόπως τὴν καρδίαν τῆς!.. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὰ πράγματα ἦτο ἀδύνατον νὰ τελειώσουν ἄλλως. Ἄν ἤθελε τοῦλάχιστον νὰ δεχθῇ τὴν εὐνοϊαν, τὴν ὁποίαν τῇ δεικνύω, καὶ νὰ μὲ θεωρῇ ὡς φίλον τῆς!.. Ἀλλ' αἱ γυναῖκες δὲν παίρνουν ἀπὸ λόγια· ἡ Βεατρίκη ἔχει πολὺ καλὴν καρδίαν· εἰμαι βέβαιος ὅτι θὰ φανῇ ἐπιεικὴς εἰς αὐτὴν τὴν κόρην. Πολὺ θ' ἀνεκουφίζομην ἂν ἡ Τίνα ἀπεφάσιζε νὰ ὑπανδρευθῇ τὸν Τζίλφιλ ἔστω καὶ ἀπὸ πείσμα. Ὁ Τζίλφιλ θὰ εἶνε ἐξαίρετος σύζυγος καὶ θέλω νὰ τὴν ἴδω εὐτυχῇ. Ἄν ἤμην εἰς ἄλλην θέσιν, ἔπρεπε βεβαίως νὰ τὴν νυμφευθῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος· ἀλλ' ἀφ' οὗ χρεωστῶ τόσῃ ἐὺγνωμοσύνῃ εἰς τὸν σὶρ Χριστοφόρον, νομίζω ὅτι οὔτε σκέψις πρέπει νὰ γίνεται περὶ τούτου. Νομίζω ὅτι ὀλίγη ἐπιμονὴ ἐκ μέρους τοῦ θεῖου μου θὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ δεχθῇ τὸν Τζίλφιλ· δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τῷ ἀντισταθῇ. Ἄν ὑπανδρευοῦν, ἔχει τόσῃ ἀγάπῃ μέσα τῆς, ὥστε μετ' ὀλίγον θὰ κελადῇ ἐρωτικῶς μαζί του ὡς νὰ μὴ μὲ συνήντησε ποτέ. Βεβαίως διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀπαιτεῖται νὰ γείνη ταχέως ὁ γάμος οὗτος. Ἀ! μὰ τὴν ζωὴν μου! πολὺ εὐτυχεῖς εἶνε οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποῖους δὲν ἀγαπᾷ καμμία γυναῖκα. Εἶνε φοβερὰ εὐθύνη ν' ἀγαπᾶται κανεὶς!...

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῶν σκέψεων τοῦ ἀφικόμενος ἔστρεψε μικρὸν τὴν κεφαλὴν ὅπως ἐνίδῃ εἰς τὸ κάτοπτρον τὴν μορφήν του κατὰ τὰ τρία τέταρτα. Ἦτο καταφανὲς ὅτι τὸ *donno infelice dela bellezza* (τὸ δυστυχὲς δῶρον τῆς καλλονῆς) ἐνέπνεεν εἰς αὐτὸν τὰ ὀδυνηρὰ ἐκείνα καθήκοντα.

Ἐν τούτοις, κατὰ τὰς ἐπομένους ἡμέρας, οὐδὲν ἀνησυχαστικὸν σύμπτωμα ἐπῆλθε· τοῦθ' ὁπερ καθυσχύασε τὴν ἀνησυχίαν τοῦ λοχαγοῦ καὶ τοῦ Τζίλφιλ. Πάντα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἔχουσι τὴν στιγμὴν τῆς ἡρεμίας των· καὶ κατ' αὐτὰς τὰς νύκτας καθ' ἃς λαῦρος καταιγίζει ὁ ἄνεμος, παρεμπίπτουσι στιγμαὶ γαλήνης πρὶν

συγκλονήσῃ τὰ δένδρα καὶ ἐπισκῆψῃ μανιώδης κατὰ τῶν παραθύρων, βρυχώμενος ὡς λεγεὼν δαιμόνων.

Ἡ μὲς Ἑσχερ ἐφαίνετο λίαν εὐθυμος. Ὁ λοχαγὸς Οὐεϊμπράου ἐδείκνυτο φιλοφρονέστατος πρὸς αὐτήν, ἐπιφυλακτικώτατος δὲ πρὸς τὴν Αἰκατερίναν, πρὸς ἣν ἡ μὲς Ἑσχερ ἐδείκνυτο ἀσυνήθως περιποιητικῇ.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο λίαν αἴθριος· τὴν μὲν πρωΐαν ἐξήρχοντο εἰς περίπατον ἑφιπποὶ, τὴν δ' ἐσπέραν συνεσιῶντο μετὰ τῶν κεκλημένων. Αἱ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ συνδιασκέψεις μετὰ τοῦ σὶρ Χριστοφόρου καὶ τῆς λαίδης Ἑσχερ ἐφαίνοντο ἀπολήξασαι εἰς εὐάρεστον ἀποτελεσμα· κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα ἡ ἐπίσκεψις τῆς λαίδης Ἑσχερ καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς δὲν θὰ παρετεινετο ἐν τῇ μεγάρῳ πλέον τοῦ δεκαπενθημέρου, μεθ' ὃ θ' ἀπῆρχοντο ὅπως ἐπιληφθῶσι δραστηρίως τῶν προπαρασκευῶν τοῦ γάμου ἐν Φαρλαίγ. Ὁ λόρδος Σέβερελ ἐφαίνετο ἐκάστοτε εὐτυχέστερος. Εἰθισμένος νὰ κρίνῃ τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὴν ἰσχυράν αὐτοῦ θέλησιν, καὶ συμφώνως πρὸς τὰ περὶ μέλλοντος σχέδια αὐτοῦ ἐνέβλεπεν ἐν τῇ μὲς Ἑσχερ πάντα μὲν τὰ σωματικὰ θέλγητρα, πάντα δὲ καὶ τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν οἰκογενειακὴν εὐτυχίαν προσόντα. Ἡ καλαισθησία ἣν ἐδείκνυε ἡ Βεατρίκη πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν κάλλος τῶν ἀντικειμένων ἀπετέλει ἀληθῆ εἰρμὸν συμπαιθείας μετὰ αὐτῶν.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς ὅμως τῆς λαίδης Σέβερελ οὐδέποτε ὑψοῦτο ὑπὲρ τὴν ἥρεμον εὐαρέσκειαν, διὰ τῆς ἐξύτητος δὲ μεθ' ἧς αἱ γυναῖκες κρίνουσιν ἀλλήλας, εἶχε σχηματίσῃ μετριωτέραν γνώμην περὶ τῶν πλεονεκτημάτων τῆς μὲς Ἑσχερ. Ὑπόπτειεν ὅτι ἡ περικαλλὴς Βεατρίκη ἦτο ἀλαζών καὶ τραχεῖα· αὕτη δὲ ἡ κατ' ἀρχὴν καὶ διὰ διηνεκοῦς ἐφ' ἑαυτῆς κράτους καταστάσα ἡ μάλιστα πειθῆνις τῶν συζύγων παρετήρει μετ' ἀποδοκιμασίας τὸ αὐθαίρετον ἦθος μεθ' οὗ ἐνίοτε προσεφέρετο ἡ μὲς Ἑσχερ πρὸς τὸν λοχαγὸν Οὐεϊμπράου. Ὅταν ὑπερήφανος γυνὴ μάθῃ νὰ ὑποτάσσεται, πᾶσαν αὐτῆς τὴν ὑπερηφάνειαν συγκεντροῖ εἰς τὸ νὰ διατηρήσῃ τὴν ὑποταγὴν ταύτην, κρίνει δὲ αὐστηρότατα πᾶσαν ἀπόπειραν γυναικείας κυριαρχίας. Ἐν τούτοις ἡ λαίδη Σέβερελ ἐφύλαττεν ἐν ἑαυτῇ τὰς ἐντυπώσεις της, ὅπως μὴ διαταράξῃ τὴν εὐαρέσκειαν τοῦ συζύγου αὐτῆς.

Ἡ δὲ Αἰκατερίνα; Πῶς διῆλθε τὰς ὥραιας φθινοπωρινὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ὁ ἥλιος ἐφαίνετο προσμειδίων εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ἐκείνην χαράν; Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν μεταβολὴν τῆς πρὸς αὐτὴν συμπεριφορᾶς τῆς μὲς Ἑσχερ. Αἱ περιποιήσεις, τὰ πλήρη συγκαταβάσεως μειδιάματά της, ἦσαν ἀληθῆς βάσανος εἰς τὴν Αἰ-

κατερίναν, μικροῦ δὲ δεῖν πολλάκις μετ' ὀργῆς ἀπέκρουσεν αὐτά.

— «Ἰσως, διανοεῖτο, ὁ Ἀντώνιος θὰ τῇ εἶπε νὰ εἶνε καλὴ εἰς τὴν δυστυχῇ Τίναν. Τί προσβολή!.. Δὲν ἡγνώνει βεβαίως οὗτος ὅτι καὶ αὕτη ἡ παρυσία τῆς μὲς Ἑσχερ τῇ ἦτο ὀδυνηροτάτη, ὅτι τὰ μειδιάματά της τὴν κατεβασάνιζον, ὅτι οἱ γλυκεῖς της λόγοι ἦσαν ὡς δηλητηριασμένα βέλη μέχρι μανίας αὐτὴν ἐξερεθίζοντα. Αὐτὸς δὲ ὁ Ἀντώνιος θὰ μετεμέλετο βεβαίως διὰ τὴν ἀγάπην ἣν εἶχε δεῖξῃ πρὸς αὐτὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τὴν προτεραίαν. Ἐδείκνυτο ψυχρῶς φιλόφρων πρὸς αὐτήν, ὅπως διασκεδάσῃ τὰς ὑπονοίας τῆς Βεατρίκης, ἡ δὲ Βεατρίκη ἠδύνατο νὰ φαίνεται περιποιητικῇ, ἐπειδὴ ἦτο βεβαία περὶ τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ Ἀντωνίου. Οὕτω βεβαίως ἔπρεπε νὰ συμβῶσι τὰ πράγματα καὶ ἡ Τίνα δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιθυμῇ νὰ συμβῶσι ἄλλως. Καὶ ἐν τούτοις, ὦ! πόσον σκληρὸς ἦτο ὁ Ἀντώνιος οὗτος. Αὕτη οὐδέποτε θὰ ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν τοιοιτοτρόπως. Νὰ παραπέισῃ αὐτὴν νὰ τὸν ἀγαπήσῃ, νὰ τῇ εἴπῃ τόσον περιπαθεῖς λόγους καὶ τώρα νὰ λησμονῇ πάντα! Τῇ προσήνεγκε δὲ δηλητήριο τὸ ὁποῖον τῇ ἐφάνη τόσον γλυκὺ, καὶ νῦν ὅτε τὸ δηλητήριο ἐκυκλοφορεῖ εἰς τὰς φλέδας της ὁ Ἀντώνιος τὴν ἐγκατελίμπανε!...

Τοιαύτην καταιγίδα ἔχουσα ἐν τῇ ψυχῇ ἡ δυστυχὴς Τίνα ἀνῆρχετο καθ' ἐκάστην ἐσπέραν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Τότε ἐξερρήγνυτο ἡ θλίψις αὐτῆς. Ἐκεῖ μετὰ δακρύων καὶ λυγμῶν ὅτε μὲν ἐν ταραχῇ βηματίζουσα, ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ δαπέδου κατακλινομένη, ἐπιζητοῦσα τὸ ψῆχος καὶ τὴν κόπωσιν, ἐξεμυστηρεύετο εἰς τὴν νύκτα, ἥτις μόνῃ ᾤκτειρεν αὐτήν, τὴν ἀγωνίαν ἣν εἰς οὐδὲν ἀνθρώπινον οὐς ἠδύνατο νὰ ἐμπιστευθῇ.

Ἐν τούτοις ὁ ὕπνος κατελάμβανεν αὐτὴν ἐν τέλει, πάντοτε δὲ περὶ τὴν πρωΐαν ἐπῆρχετο ἡ ἀντίδρασις ἐκείνη, ἥτις συνεῖχεν αὐτὴν ἐφ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἡ νεότης κέκτειται τὸ προνόμιον τοῦτο ὅτι δύναται νὰ κατανικᾷ ἐπὶ μακρὸν τὴν τοιαύτην κρυφίαν ἀπελπισίαν, τὰ ἔχνη τῆς πάλης ταύτης οὐχὶ εἰς ἄλλους ἀλλ' εἰς μόνας τὰς συμπαθητικὰς καρδίας καταδεικνύουσα. Τὸ λεπτοφυὲς τῆς Αἰκατερίνης, ἡ συνήθης αὐτῆς ὠχρότης καὶ ἡ ἥρεμος συμπεριφορὰ καθίστων ἥττον κατὰφανῆ τὰ ἔχνη τῆς κοπώσεως αὐτῆς καὶ τῆς ὀδύνης. Τὸ δὲ ἔσμα αὐτῆς, τὸ μόνον πρᾶγμα ἐν ᾧ ἔπαυσεν οὐσα παθητικῇ, οὐδόλως ἠλαττοῦτο κατὰ τὸ σθεναρὸν αὐτοῦ. Αὕτη αὕτη ἐξεπλήττετο ἐνίοτε· διότι εἶτε θετλιμμένη ἢ ἐξωργισμένη οὐσα ἐκ τῆς ἀδιαφορίας τοῦ Ἀντωνίου ἢ τῶν περιποιήσεων τῆς μὲς Ἑσχερ, εὗρισκε πάντοτε ἀνακούφισιν ἐν τῇ μουσικῇ. Οἱ βαθεῖς φθόγγοι τῆς φωνῆς της ἐβοήθουν αὐτὴν ν' ἀνεγείρῃ τὸ βάθος τῆς

καρδίας της κακαθουχάζει τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ ἐγκεφάλου της.

Ἡ λαίδη Σέβερελ οὐδεμίαν λοιπὸν μεταβολὴν παρατήρησεν ἐν τῇ Αἰκατερίνῃ. Μόνος ὁ Τζίλιφιλ διείδε μετ' ἀνησυχίας τὴν πυρετώδη ἐρυθρότητα, ἣτις ἐχρωμάτιζεν ἐνίοτε τὰς παρειάς της, τὴν πελιδνὴν γραμμὴν ἣτις περιέβαλλε τοὺς ὀφθαλμούς της, τὸ παράδοξον τοῦ βλέμματος καὶ τὴν ἀσθενικὴν λάμψιν τῶν ὠραίων της ὀφθαλμῶν.

Ἀλλὰ φεῦ! αἱ τεταραγμέναι νύκτες ἐπέφερον ἀποτέλεσμα βαθύτερον παρ' ὅσον ἐφαίνετο ἐκ τῶν ἐλαφρῶν ἐκείνων ἐξωτερικῶν ἀλλοιώσεων.

I.

Ἡ πρωΐα τῆς ἐπομένης Κυριακῆς ἦτο βροχερά· ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ μὴ πορευθῶσιν, ὡς συνήθως, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κουμπερμούρ, ἀλλὰ νὰ τελείῃ τὴν λειτουργίαν ὁ Τζίλιφιλ ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ μεγάρου.

Ἡ Αἰκατερίνα κατέβη εἰς τὴν αἴθουσαν πρὸ τῆς ὥρας τῆς λειτουργίας· ἐφαίνετο δὲ τὸσον ἀληθῶς ἀσθενής, ὥστε ἡ λαίδη Σέβερελ ἠρώτησεν αὐτὴν μετ' ἀνησυχίας· ἐπειδὴ δὲ ἡ δυστυχὴς κόρη κατείχετο ὑπὸ σφοδρᾶς κεφαλαλγίας δὲν τῇ ἐπέτρεψε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐκάλυψεν αὐτὴν δι' ἐπενδύτου, καὶ τὴν ἐτοποθέτησεν ἐπὶ κλισμοῦ παρὰ τὸ πῦρ, ἀφείσα εἰς τὰς χεῖράς της τόμον θρησκευτικῶν ὁμιλιῶν τοῦ Τίλλοτσον, ὅπως ἀναγνώσῃ ὀλίγον ἐν ἡ περιπτώσει βελτιωθῇ ἡ κατάστασις αὐτῆς.

Ἐξαίρετον τῆς ψυχῆς φάρμακον εἶνε αἱ ὁμιλῖαι τοῦ ἀγαθοῦ ἀρχιεπισκόπου, ἀλλὰ φάρμακον, ὅπερ δυστυχῶς δὲν ἴσχυε κατὰ τῆς νόσου τῆς Αἰκατερίνης. Ἐκάθισε, τὸ βιβλίον ἀνοικτὸν ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων, τὸ βλέμμα προσηλωθὺς ἐπὶ τῆς προσωπογραφίας τῆς ὡραίας λαίδης Σέβερελ, συζύγου τοῦ εὐτυχοῦς σίρ Χριστοφόρου.

Παρατήρει ἐν ῥέμβῃ τὴν εἰκόνα ἐκείνην· ἡ ὡραία ξανθὴ δέσποινα ἐφαίνετο κλίνουσα ἐπ' αὐτὴν τοὺς ὀφθαλμούς μετὰ τῆς εὐμενοῦς ἀδιαφορίας καὶ τῆς ἡδέας ἐκπλήξεως, ἣν αἰσθάνονται αἱ ὡραῖαι καὶ εὐτυχεῖς γυναῖκες, ὅταν προσβλέπωσι τὰς ἀδελφὰς αὐτῶν, τὰς ἥττον γαληνίας καὶ ἥττον ἰσχυράς. Ἡ Αἰκατερίνα διανοεῖτο τὸ προσεγγίσαν ἐκεῖνο μέλλον, τὸν μετὰ μικρὸν μέλλοντα νὰ τελεσθῇ γάμον, καὶ τὰς θυμοβόρους αὐτῆς ὀδύνας κατὰ τοὺς ἐπομένους μῆνας.

— Προτιμῶ ν' ἀσθενήσω καὶ ν' ἀποθάνω πρότερον, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν. Ὅταν κανεὶς ἀσθενῇ βαρύνως, δὲν ἀνησυχεῖ πλέον περὶ οὐδενός. Ἡ δυστυχὴς Πάτη Ρίχαρδς ἐφαίνετο τὸσον εὐτυχὴς καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς φθίσεώς της! Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι οὔτε ἐφρόντιζε διὰ

τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν ὁποῖον ἦτο μεμνηστευμένη· ἡγάπα δὲ τὸσον τὰ ἄνθη τὰ ὁποῖα τῆς ἐπήγαινα!.. Ὡ! ἂν ἡδυνάμην ν' ἀγαπῶ ἄλλο τι πλὴν αὐτοῦ, ἂν ἡδυνάμην νὰ μὴ τὸν συλλογίζωμαι, ἂν αἱ τρομεραὶ αὐταὶ ιδέαι ἦτο δυνατόν ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπ' ἐμέ!.. Τί μὲ μέλει ἂν δὲν εἶμαι εὐτυχής; Δὲν θὰ ἐπεθύμουν τίποτε καὶ θὰ ἔκαμνα ὅ,τι ἀρέσει εἰς τὸν σίρ Χριστοφόρον καὶ εἰς τὴν λαίδη Σέβερελ. Ἀλλ' ὅταν μὲ καταλαμβάνῃ αὐτὸ τὸ πάθος, δὲν εἰξεύρω πλέον πῶς γίνομαι· δὲν αἰσθάνομαι πλέον τὸ ἔδαφος ὑπὸ τοὺς πόδας μου, αἰσθάνομαι μόνον τοὺς παλμούς τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς καρδίας μου, καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ κάμω καὶ τι τρομερόν. Ἡσθάνθη ποτὲ κανεὶς ὅ,τι αἰσθάνομαι ἐγώ; Πταίω πολὺ. Ἀλλ' ὁ Θεὸς θὰ μὲ λυπηθῇ. Εἰξεύρει τί ὑποφέρειω.

Ὁ χρόνος διέρρευσε οὕτω μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἡ Τίνα ἤκουσε φωνὰς ἐν τῇ στοᾷ καὶ εἶδεν ὅτι ὁ τόμος τοῦ Τίλλοτσον κατέπεσεν εἰς τὸ δάπεδον. Ἐλαβεν αὐτὸν καὶ παρατήρησεν ἐντρομος ὅτι τὰ φύλλα αὐτοῦ συνεπτύχθησαν, σχεδὸν δ' ἀμέσως εἰσῆλθον ἡ λαίδη Ἐσχερ, ἡ Βεατρίκη καὶ ὁ λοχαγὸς Οὐεϊμπράου.

Ἡ λαίδη Ἐσχερ ἐκάθισε παρὰ τὴν Αἰκατερίναν· ἡ Αὐτῆς Ἐκλαμπρότης ἡσύχως ὑπνώσασα ἠσθάνετο πολλὴν διάθεσιν πρὸς συνδιάλεξιν.

— Αἶ, λοιπόν, ἀγαπητὴ μου μὴς Σάρτη, πῶς εἴθε τώρα; Ὀλίγον καλλίτερα, βλέπω. Νομίζω ὅτι θὰ σὰς ὠφελήσῃ νὰ μέινετε ἡσυχὰ ἐδῶ. Δὲν πρέπει νὰ ἐξαντλήτε τὰς δυνάμεις σας· ἀλλὰ πρέπει νὰ πίνετε πικρά. Κ' ἐγὼ ὑπέφερα ἀπὸ κεφαλαλγίαν ὅταν ἤμουν εἰς τὴν ἡλικίαν σας, καὶ ὁ γέρον ἰατρὸς Σαμφὼν ἔλεγε πάντοτε εἰς τὴν μητέρα μου· «Ἡ κόρη σας ἔχει ἀδυναμίαν.» Ἦτο τὸσον περιέργως γέρον αὐτός ὁ Σαμφὼν! Ἦθελα νὰ ἀκούετε τὴν σημερινὴν διδασχὴν! Τί ὡραία διδασχὴ! Θέμα εἶχε τὰς δέκα παρθένους, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ πέντε ἦσαν μωραὶ καὶ αἱ πέντε γνωστικαί, ὅπως εἰξεύρετε· ὁ κ. Τζίλιφιλ τὰ ἐξήγησεν ὅλα τὸσον ὡραῖα! Τί καλὸς νέος! τὸσον ἡσυχος καὶ παίζει τὸσον ὡραῖα τὸ οὔστ! Ἦθελα νὰ τὸν ἔχωμεν εἰς Φαρλαίγ. Ὁ σίρ Τζὼν θὰ ἐτρελλαίνετο δι' αὐτόν· ἔχει χαρακτηριστὰ πολὺ εὐχάριστον εἰς τὸ παιγνίδι, καὶ ὁ σίρ Τζὼν τοὺς ἡγάπα πολὺ τοὺς τοιούτους. Ὁ ἐφημέριός μας εἶνε πολὺ οὐθύθυμος· δὲν ὑποφέρει νὰ τὸν κερδίζουν. Ἐν τούτοις δὲν νομίζω ὅτι οἱ λειτουργοὶ τοῦ Ἰψίστου πρέπει ν' ἀνησυχοῦν ὅταν χάνουν τὰ χρήματά των· ποῖας ιδέας εἴθε σεῖς;

— Ὡ, σὰς παρακαλῶ, λαίδη Ἐσχερ, ὑπέλαβεν ἡ Βεατρίκη διὰ τοῦ οἰκείου αὐτῇ ἐπιτακτικοῦ τόνου, μὴν κουράζετε τὴν πτωχὴν Τίναν μὲ ὁμιλίαν αἱ ὁποῖαι δὲν τὴν ἐνδιαφέρουν. — Ἡ κε-

φαλή σας πονεῖ πολύ, φαίνεται, ἀγαπητή μου, ἐξηκολούθησε μετὰ τόνου συμπαθείας, λάβετε τὸ ὁσπρητικόν μου φιαλίδιον, καὶ ἀναπνέετε το ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν.

— "Ὁχι, σὰς εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ἡ Αἰκατερίνα, δὲν θέλω νὰ σὰς τὸ στερήσω.

— Ἐγὼ δὲν τὸ μεταχειρίζομαι ποτέ, ἀγαπητή μου, λάβετέ το, εἶπεν αὐθις ἡ μὲς Ἐσχερ προσενεγκοῦσα αὐτὸ εἰς τὴν Τίνα, ἥτις ἤρυθρίασε καὶ ἀπώθησε τὸ φιαλίδιον μετὰ τινος ἀνυπομονησίας.

— Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπε, δὲν μοὶ ἀρέσκουν τὰ ὁσπρητικά βλάτα.

Ἡ μὲς Ἐσχερ ἐπανεθήκε τὸ φιαλίδιον εἰς τὸ θυλακίον της μετ' ἐκπλήξεως καὶ ὑπερηφανείας, ὃ δὲ λοχαγὸς Οὐεϊμπράου ταραχθεὶς ἐκ τοῦ γεγονότος προσεπάθησε νὰ ἐπενέγκῃ ἀντιπερισπασμόν.

— Ἰδέτε, εἶπεν, ὁ καιρὸς αἰθριάζει καὶ εἰμποροῦμεν νὰ ἐξέλθωμεν εἰς περίπατον πρὸ τοῦ γεύματος. Βεατρίκη, φορέσατε τὸν πῖλον σας καὶ τὸ ἐπανωφόρι σας καὶ ἄς περιπατήσωμεν ἡμίσειαν ὥραν.

— Ναί, πηγαίνετε, εἶπεν ἡ λαίδη Ἐσχερ, ἐγὼ θὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ τὸν σὶρ Χριστοφόρον εἰς τὴν πινακοθήκην του.

Εὐθὺς ὡς ἐξῆλθεν ἡ λαίδη Ἐσχερ καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς, ὁ λοχαγὸς Οὐεϊμπράου, ὅστις ἴστατο τὰ νῶτα πρὸς τὸ πῦρ ἔχων ἐστραμμένα, ἐστράφη πρὸς τὴν Αἰκατερίναν καὶ τῇ εἶπε διὰ σφοδροῦ τόνου μομφῆς.

— Ἀγαπητή μου Αἰκατερίνα, σὰς παρακαλῶ νὰ ἔχετε περισσύτερον κράτος ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας· δὲν φέρεσθε διόλου εὐγενῶς πρὸς τὴν μὲς Ἐσχερ, καὶ βλέπω ὅτι λυπεῖται πολύ. Συλλογισθῆτε πόσον ἡ διαγωγὴ σας τῇ φαίνεται παράξενος. Εἰμπορεῖ ἐπὶ τέλους νὰ ζητήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς κατ' αὐτῆς καταφορᾶς σας. Σὰς παρακαλῶ, ἀγαπητή μου Τίνα, προσεῖπε πλησιᾶσας καὶ ἀποπειραθεὶς νὰ λάβῃ τὴν χεῖρά της, χάριν τοῦ ἑαυτοῦ σας παρακαλῶ νὰ δέχεσθε μὲ εὐγένειαν τὰς φιλοφρονήσεις της.... Εἶνε εὐνοϊκῶς διατεθειμένη πρὸς σὰς, καὶ θὰ εὐχαριστηθῶ πολύ ἂν σὰς ἔβλεπον φίλας.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐν τοιαύτῃ ἀσθενικῇ εὐπαθείᾳ διετέλει, ὥστε καὶ οἱ ἀθωότεροι λόγοι τοῦ λοχαγοῦ Οὐεϊμπράου θὰ τὴν ἐξηρέθιζον, ὡς ἡ πρόσψαυσις τοῦ ἀβροτέρου πτίλου δύναται νὰ ταραξῇ νευροπαθῇ. Ἀλλ' ἡ μομφὴ ἐκείνη τῇ ἦτο ἀφόρητος. Ἀφ' οὗ ἐγένετο παραιτίος τοιοῦτου ἀνεπανορθώτου δεινοῦ πρὸς αὐτήν, νῦν ὁ λοχαγὸς προσέφευγε καὶ εἰς τὴν αὐστηρότητα! Τοῦτο ἦτο νέα προσβολή!

Ἀπέσυρε βιαίως τὴν χεῖρα αὐτῆς καὶ εἶπε μετ' ἀγανακτήσεως.

— Ἀφετέ με μόνην, λοχαγὲ Οὐεϊμπράου, διὰ νὰ μὴ σὰς ἐνοχλῶ.

— Αἰκατερίνα, διατὶ εἰσθε τόσο ἀδίκος πρὸς ἐμέ; Διὰ σὰς ἀνησυχῶ. Ἡ μὲς Ἐσχερ παρετήρησεν ἤδη τὴν παράδοξον διαγωγὴν σας εἴτε πρὸς αὐτὴν εἴτε πρὸς ἐμέ, καὶ τοῦτο μὲ θέτει εἰς πολὺ δύσκολον θέσιν. Τί δύναμαι νὰ τῆς εἶπω;

— Τί νὰ τῆς εἰπῇτε; ἀνέκραξεν ἡ Αἰκατερίνα μετὰ πικρίας ἐγερθεῖσα καὶ διευθυνθεῖσα πρὸς τὴν θύραν, εἰπέτε εἰς αὐτήν, ὅτι εἶμαι δυστυχὴς κόρη ἀρκετὰ ἀνόητος ὥστε νὰ σὰς ἀγαπήσω καὶ ὅτι τὴν ζηλοτυπῶ, ἀλλ' ὅτι σεῖς μόνον οἶκτον ἡσθάνητε πρὸς ἐμέ καὶ ὅτι μόνον φιλίαν μοὶ ἐδείξατε. Αὐτὰ εἰπέτε, καὶ θὰ σχηματίσῃ καλλιτέραν ιδέαν διὰ σὰς.

Ἡ Τίνα ἐξήγγειλε τὰς λέξεις ταύτας διὰ τῆς μάλιστα σαρκαστικῆς ἐκφράσεως ἣν ἠδύνατο νὰ μεταχειρισθῇ, οὐδόλως ὑποπετεύουσα πόσον ευστόχως ἐλάλει. Μεθ' ὅλον τὸ παράφορον καὶ τυφλὸν αὐτῆς πάθος, μετ' ὅλην τὴν μακρίαν τῆς ζηλοτυπίας καὶ τὴν φλογερὰν δίψαν τῆς ἐκδικήσεως, διέμενεν ἔτι ἐν αὐτῇ λείψανόν τι ἐμπιστοσύνης πρὸς τὸν Ἀντώνιον, ὑπόλοιπόν τι βεβαιότητος ὅτι οὗτος ἐπεθύμει τὸ καλὸν γενέσθαι· ὁ ἔρωσ δὲν εἶχε τέλειον ἐξαλειφθῇ ὅπως ἀντικατασταθῇ ὑπὸ τοῦ μίσους. Ἡ Τίνα ἤλπιζεν ὅτι ὁ Ἀντώνιος ἡσθάνετο πρὸς αὐτὴν ἔρωτα πλείονα παρ' ὅσον ἐδείκνυε· ἡ μεστὴ πικρίας ἐκείνη κραυγὴ ἦτο ἐκφρασις στιγμιαίας ὀργῆς.

Ἐν ᾧ δ' ἴστατο ὀρθὴ ἐν μέσῳ τοῦ δωματίου, τρέμουσα ἐκ τῆς ἄγαν σφοδρᾶς συγκινήσεως, ὠχρὰ ἔχουσα τὰ χεῖλη, καὶ ἀπαστράπτοντα τὰ ὄμματα, ἡ θύρα ἀνεῴχθη καὶ ἡ μὲς Ἐσχερ ἐπεφάνη δροσερὰ καὶ μεγαλοπρεπὴς ἐν στολῇ περιπάτου. Ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῆς ἐπήνθει τὸ μειδίαμα γυναικὸς γινωσκούσης ὅτι ἡ παρούσα αὐτῆς ἐμποιεῖ πάντοτε ἐντύπωσιν· ἀλλ' εὐθὺς παρετήρησε τὴν Αἰκατερίναν μετ' ἐκπλήξεως, εἶτα ἔρριψε βλέμμα καχυπόπτου ὀργῆς ἐπὶ τοῦ λοχαγοῦ Οὐεϊμπράου, ὅστις ἐφαίνετο δυσηρεστημένος καὶ κεκμηκός.

— Μήπως εἰσθε πολὺ ἀπησχολημένοι τῶρα καὶ δὲν εὐκαιρεῖτε νὰ περιπατήσετε, λοχαγὲ Οὐεϊμπράου; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἐξέλθω μόνη.

— Ὁχι, ὄχι, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, ἀπεκρίθη οὗτος ὀρμήσας καὶ ὀδηγήσας αὐτὴν ἐκτὸς τοῦ δωματίου. Ἡ δὲ δυστυχὴς Αἰκατερίνα ἡσθάνθη, μετὰ τὴν ἐξαψιν τῆς ὀργῆς της, ἀντίδρασιν ταπεινώσεως καὶ κατασχύνης.

[Ἐπεται συνέχεια].